2025-102 i 103-RE

Causa 2025-102 i 103-RE

(Silvestre Cánovas i Nieto Goicoechea c/ Principat d'Andorra)

Números de registre: 658-2025 i 659-2025. Recursos d'empara

Aute del 18 de maig del 2026

BOPA núm. 53, del 27 de maig del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de febrer del 2026, pel Sr. Josep Antoni Silvestre Cánovas, actuant en nom i representació pròpia i de la Sra. Adela Nieto Goicoechea, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 19 de gener del 2026 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2025-102 i 103-RE;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, els articles 38 i 89.2;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 19 de gener del 2026;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals

1.1. En el marc d'uns recursos d'apel·lació presentats contra unes decisions de la Batllia que desestimaven les peticions dels recurrents respecte d'uns béns embargats, el president del Tribunal de Corts va nomenar com a ponent a la magistrada, Sra. Núria Garcia Val, incorporada a aquell Tribunal des del 25 de juny del 2025.

1.2. El Ministeri Fiscal va formular una petició d'abstenció i, subsidiàriament, sengles incidents de recusació (de l'11 i del 14 de juliol del 2025, respectivament), ja que la magistrada tindria una amistat íntima amb un dels processats (A), el qual hauria actuat com a advocat seu, i, a més, mentre havia exercit de fiscal adjunta, s'hauria apartat amb certa regularitat de les causes en què intervenia aquest advocat.

1.3. El 24 de juliol del 2025, una vegada emès l'informe de la magistrada recusada, el president del Tribunal de Corts va dictar uns autes que desestimaven aquesta recusació per manca de fonament.

1.4. El Ministeri Fiscal va presentar un recurs d'apel·lació contra aquestes decisions, i, el 17 de novembre del 2025, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar sengles autes que

decidien estimar l'apel·lació, revocar la decisió del Tribunal de Corts i donar lloc a la recusació de la magistrada, Sra. Núria Garcia Val.

1.5. El 5 de desembre del 2025, el Sr. Josep Antoni Silvestre Cánovas, actuant en nom i representació pròpia, i de la Sra. Adela Nieto Goicoechea, va interposar sengles recursos d'empara contra els autes del 17 de novembre del 2025, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia (83-2025 i 82-2025), per una presumpta vulneració dels drets a un jutge predeterminat per la llei, a una resolució fonamenta en Dret i a un tribunal imparcial, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

1.6. El 19 de gener del 2026, el Tribunal Constitucional va dictar un aute mitjançant el qual decidia desestimar la sol·licitud d'anonimització formulada pels recurrents, acordar l'acumulació dels recursos d'empara 2025-102-RE i 2025-103-RE, presentats pel Sr. Josep Antoni Silvestre Cánovas, actuant en nom i representació pròpia i de la Sra. Adela Nieto Goicoechea; i declarava la inadmissió a tràmit dels dos recursos d'empara per manca manifesta de contingut.

1.7. En aquest mateix recurs de súplica que ara ens ocupa, els recurrents demanaven de manera prèvia la tramitació d'una incidència d'inhibició/recusació del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova, abans de la seva resolució material, i, el 13 de març del 2026, el Tribunal Constitucional va dictar un aute en què decidia denegar la totalitat de la prova demanada en la qüestió prèvia del recurs de súplica i desestimar la sol·licitud de recusació del magistrat ponent de la causa acumulada 2025-102 i 103-RE.

2. Arguments dels recurrents

- De manera prèvia, els recurrents al·leguen que no se'ls hi va notificar l'aute d'inadmissió a tràmit de manera formal i que van tenir coneixement del seu contingut de manera fortuïta, motiu pel qual "*van optar per no comparèixer davant la Secretaria general del Tribunal Constitucional a fi de comprovar el desenvolupament de les garanties de notificació*".

- Segons el seu parer, diversos mitjans de comunicació van publicar la decisió d'inadmissió i posteriorment l'aute va ser objecte de publicació al BOPA, moment en què finalment va poder accedir al text de la resolució per via oficial.

- Els recurrents discrepen del fet que els seus recursos d'empara manquin manifestament "*de contingut constitucional*", consideren que aquesta conclusió és errònia, perquè allò que plantegen és una controvèrsia que incideix de ple i de manera directa en el dret a un procés degut davant un tribunal independent i imparcial, en el dret al jutge predeterminat per la llei i en l'exigència de motivació i de coherència en l'aplicació dels estàndards de recusació.

- Segons el seu parer, no es tracta, per tant, d'una discrepància merament interpretativa o de legalitat ordinària, sinó d'una qüestió constitucional substantiva: l'ús de la figura de la recusació -i, especialment, de la seva fonamentació en termes "*d'aprehensió legítima*", i "*d'aparences*"- la qual ha produït l'efecte estructural d'alterar la composició de l'òrgan judicial mitjançant un raonament que pivota sobre una base factual determinant controvertida i, segons s'ha al·legat, no degudament acreditada (la suposada abstenció reiterada de la magistrada recusada, fet negat completament per la mateixa).

- La qüestió de la imparcialitat exigeix un control constitucional real, especialment si el recurs denuncia que el criteri aplicat en el cas concret és incompatible amb altres resolucions anteriors; tant del Tribunal Constitucional mateix, com de la jurisdicció ordinària, generant un problema de coherència d'estàndards amb afectació del dret fonamental.

- A més, addueixen que el desenvolupament mateix del procediment posa en relleu que el debat constitucional és seriós i no retòric: la controvèrsia no gira sobre una simple apreciació subjectiva, sinó sobre l'existència o la inexistència d'uns fets nuclears (abstencions), sobre la seva traçabilitat institucional i sobre la compatibilitat d'aquest raonament amb la doctrina relativa a les aparences i al dubte legítim. Aquestes qüestions, per la seva naturalesa, no poden ser despatxades en inadmissió sense un examen suficient en tràmit.

- Afegeixen que l'aute impugnat incorre igualment en un dèficit intern de racionalitat, ja que és il·lògic, irraonable i absurd, perquè afirma l'absència "*manifesta*" de contingut constitucional en un supòsit on: a) les qüestions nuclears són la imparcialitat i el jutge predeterminat; b) la decisió ordinària es fonamenta en un estàndard "*d'aparences*" i "*d'aprehensió legítima*"; i, c) aquesta fonamentació pivota sobre un fet determinant controvertit (abstencions), negat frontalment per la magistrada afectada. Això fa que la conclusió d'inadmissió "*per manca manifesta*" no sigui un judici d'economia processal, sinó un tancament prematur incompatible amb el propi criteri del Tribunal Constitucional sobre la necessitat d'un raonament no il·lògic, ni absurd quan es controverteix la tutela judicial efectiva i la prohibició d'indefensió.

- Els recurrents al·leguen que l'aute impugnat també és contrari a la doctrina mateixa del Tribunal Constitucional sobre el control constitucional del raonament judicial i sobre l'exigència que la decisió

impugnada (i, per extensió, la decisió d'inadmissió a tràmit) respongui a un mínim de racionalitat, que no sigui il·lògica, que no manqui de raó suficient o que no sigui absurda.

- Així mateix, retreuen al Tribunal Constitucional haver afirmat en causes anteriors que quan el debat versa sobre l'existència de causes de recusació, aquestes "*no han de ser aparents, sinó reals i acreditades*"; d'altra banda, en aquest procediment s'ha consolidat una recusació judicial justificada, precisament, des de la "*perspectiva de les aparences*" i a través de la noció "*d'aprehensió legítima*" de la Fiscalia.

- Ara bé, consideren que, la vulneració constitucional no rau en el fet que una part processal expressi una inquietud, sinó en què l'ordenament acabi permetent -o validant- una alteració del jutge predeterminat per la llei a partir d'una "*aprehensió*" construïda en clau d'aparença i sobre una base fàctica discutida, mentre que, quan la defensa planteja la necessitat de verificar objectivament circumstàncies que incideixen en les aparences, se li pugui exigir un llindar superior o se li pugui negar tràmit.

- Manifesten que aquesta divergència d'estàndards és, per si sola, un motiu constitucional suficient per excloure qualsevol inadmissió per "*manca manifesta de contingut constitucional*", i en la mesura que el recurs d'empara planteja una qüestió de coherència del sistema de garanties (imparcialitat, aparences, exigència de prova i jutge predeterminat), l'aute impugnat no podia clausurar el control sense un examen de fons.

- Addueixen que la Fiscalia ha utilitzat, en aquesta ocasió, l'incident de recusació, que és un instrument concebut per preservar la imparcialitat, com a un mecanisme per configurar la composició de l'òrgan judicial en un sentit determinat, és a dir, ha volgut efectuar una tria del tribunal.

- Segons el seu parer, un dels fets que reforçarien la necessitat de revocar la inadmissió a tràmit i l'admissió del recurs d'empara acumulat és l'existència acreditada i pública, que no pot ser ignorada d'una trobada/dinar entre el Sr. Joan Manel Abril Campoy i el Sr. Alfons Alberca Sanvicens, i si bé, no fan valer aquest fet com a prova de parcialitat subjectiva, ni com a imputació de cap conducta indeguda, ho fan valer com a element objectiu que reforça una exigència institucional elemental, quan el mateix itinerari jurisdiccional atribueix un valor determinant a les aparences, i consideren que el Tribunal Constitucional ha d'extremar la prudència i la coherència a l'hora de tancar per inadmissió a tràmit un recurs que denuncia precisament un ús expansiu de les aparences.

- Seguidament, insisteixen respecte de la controvèrsia que existeix sobre la realitat de l'amistat de la magistrada recusada i el tercer lletrat objecte de la causa; si bé, ella va negar de manera expressa i categòrica haver-se abstingut en les causes en què participava aquell lletrat, tot i indicar que el seu

superior jeràrquic li va dir que no participés en processos en què aquell advocat intervingués, i ella va acatar la seva ordre, els recurrents consideren que aquesta amistat no ha estat mai provada.

- Per tant, al·leguen que aquest és el tipus de qüestió que exigeix control constitucional i que exclou, per definició, qualsevol inadmissió per "*manca manifesta de contingut constitucional*". Precisament, perquè la jurisdicció ordinària ha donat un salt qualitatiu (de l'aparença al canvi de tribunal) sobre una base fàctica falsa (no provada), el recurs d'empara mereix tràmit i examen de fons.

- Salvat que el Tribunal Constitucional consideri que és lògica, no arbitrària, ni absurda una resolució que no acredita res de l'exposat, inventa fets i es doni per bo, concretament i en relació amb la magistrada recusada que: 1) no és amiga de l'advocat, negat per les dues parts; 2) no s'ha abstingut mai, sinó que ha complert ordres del fiscal general, el seu superior; 3) el fiscal general Alberca, actual magistrat del Tribunal de Corts, refereix en el seu informe una amistat entre el lletrat i la magistrada (punt negat pels dos), però que en cap cas ha estat considerada com a íntima.

- Seguidament, recorden que en el marc de la causa 2025-3-RE es va recusar al magistrat Alfons Alberca Sanvicens per enemistat manifesta, fonamentada en dos blocs de fets: la seva actuació com a fiscal en acusacions penals dirigides en contra de les seves persones, i la seva relació jeràrquica anterior amb els fiscals adjunts, actualment encarregats del cas, és a dir, el risc que el magistrat integrés sales on la part acusadora estava exercida per fiscals que havien estat sota la seva direcció.

- Segons el seu parer, aquests dos elements descriuen exactament allò que, en dret de garanties, conforma el "*dubte objectiu raonable*": (i) la memòria institucional d'una acusació personal/professional prèvia i (ii) una proximitat estructural jeràrquica amb qui avui acusa. En el tràmit constitucional, el Tribunal Constitucional va posar èmfasi en dues circumstàncies que, a la pràctica, funcionen com a "*tallafocs*" del control d'aparença: va remarcar que "*la suposada manca d'imparcialitat (...) es basa en fets relacionats no amb la part processal, sinó amb el seu advocat*". Sosté que els motius al·legats no afecten al magistrat recusat "*en la seva qualitat personal*", sinó en el fet d'haver exercit la més alta magistratura del Ministeri Fiscal; i desenvolupa una lectura "*institucional*" del Ministeri Fiscal com a *pars impartialis*. Aquesta lectura "*institucional*" és, precisament, on es produeix el xoc amb l'aparença d'imparcialitat, perquè el problema no és si el Ministeri Fiscal actua "*en nom de l'Estat*", sinó si la trajectòria concreta d'un fiscal general que ha impulsat acusacions contra un lletrat i la seva esposa; i que ha tingut jerarquia sobre qui avui acusa, genera una aparença objectiva de manca de distància.

- Així mateix, analitzen l'aute que va resoldre la súplica d'aquella causa, el qual conté, segons el seu parer, el passatge clau que tanca la porta al control de l'aparença, ja que si bé el Tribunal admet que la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans afirma que la imparcialitat "*no només ha d'existir, sinó que també ha d'aparentar-se*", tot seguit declara que "*aquest no és el cas*", perquè aquí "*no es qüestionava (...) la imparcialitat*" sinó "*l'existència (...) de causes de recusació*", i conclou que

aquestes "*no han de ser aparents sinó reals i acreditades*".

- Els recurrents denuncien no només la manca de tutela efectiva del dret al jutge imparcial, sinó també un tracte desigual i discriminatori en funció de la persona que formula la recusació i de com es qualifica el risc d'imparcialitat: en uns supòsits es proclama que la imparcialitat ha "*d'aparentar-se*", però en d'altres -com els referits, malgrat l'existència d'elements objectius especialment sensibles, com l'actuació prèvia del magistrat Alberca, com a acusador contra aquest lletrat i la seva esposa i la seva participació en sales on actuen com a acusació fiscals adjunts sotmesos abans a la seva jerarquia- s'afirma que les causes "*no han de ser aparents sinó reals i acreditades*", buidant de contingut el test objectiu i convertint-lo en una regla de paper.

- Consideren que aquesta oscil·lació, sense justificació objectiva i raonable, comporta una vulneració del principi d'igualtat en l'aplicació judicial de la llei, perquè genera resolucions materialment contradictòries i imprevisibles, que deixen al justiciable sense un estàndard estable de protecció dels seus drets fonamentals. I si el Tribunal Constitucional pot afirmar un dia que les aparences són decisives i l'endemà negar-ho, el resultat és una jurisdicció que sembla operar amb principis intercanviables, cosa incompatible amb la seguretat jurídica, la confiança pública i la funció garantista pròpia d'un tribunal constitucional.

- Finalment, consideren que el seu recurs de súplica compleix els requisits per acordar l'admissió a tràmit del recurs d'empara, ja que aporta elements de fet i de dret nous, com en el pla jurídic-constitucional pel plantejament reforçat de la dimensió d'igualtat/tracte discriminatori i del dret de contradicció efectiva, així com l'element nou i objectivable que la decisió va ser coneguda públicament abans de la seva notificació formal a aquesta part. A més, denuncien que la magistrada afectada no va disposar d'una oportunitat real i efectiva de rebatre en contradicció l'informe del Sr. Alfons Alberca, el qual va ser decisiu i mal interpretat en la construcció dels fets sobre els quals es fonamenta la recusació i, després, la inadmissió constitucional. Això és especialment crític quan la base determinant (la suposada abstenció reiterada) no ha existit i ha estat negada de manera rotunda: la pròpia demanda recull que la magistrada nega haver fet peticions d'apartament i atribueix el fet, si escau, a l'obediència jeràrquica, no a una causa legal manifestada.

- Insisteixen que l'aute objecte de súplica es recolza en un fet inexistent, i que per això és il·lògic, irraonable i absurd, d'acord amb el seu propi cànon.

- Amb caràcter principal, i per totes les raons exposades als apartats anteriors, sol·liciten que es declari l'admissió a tràmit del recurs d'empara, i que s'acordi la retroacció de les actuacions per tal que el procediment constitucional es tramiti amb plenes garanties. Així mateix, sol·liciten la pràctica probatòria següent: 1) que es requereixi un informe a la magistrada, Sra. Núria Garcia Val, en relació amb l'exposat a l'informe del magistrat Alberca; 2) la pràctica de totes les proves interessades en el nostre recurs d'empara; i, 3) l'admissió dels documents periodístics que acompanyen aquest escrit.

També demanen que, en aplicació del dret a la protecció de dades personals i a fi de garantir la seva intimitat i dignitat "*(si és que encara queda)*", es procedeixi a l'anonimització de les resolucions que es dictin en aquest procediment, i igualment es procedeixi a requerir l'eliminació de totes les dades personals de l'aute d'inadmissió, que ja s'han propagat per Internet, sense perjudici d'instar les accions que en dret ens emparen per la difusió de les mateixes a l'igual que la filtració a la premsa. Mentre això no s'efectuï, informem al Tribunal que aquest escrit serà posat a l'abast de la ciutadania, en base al criteri de transparència, doncs si aquesta és aplicable als recurrents, també ho ha de ser per a totes les parts.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. L'11 de febrer del 2026, els recurrents van formular un recurs de súplica contra l'aute d'inadmissió a tràmit de la causa 2025-102 i 103-RE, dictat per aquest Tribunal, el 19 de gener del 2026.

Abans d'examinar eventualment el fons del recurs de súplica i altres extrems connexes, cal verificar si s'ha interposat en temps útil, ja que els terminis de caducitat són d'ordre públic. En aquest sentit, els articles 38 i 39.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional disposen que el recurs de súplica s'ha d'interposar, davant del Ple del Tribunal, en el termini de sis dies hàbils, a comptar de la data de recepció de la notificació.

3.2. Si traslladem aquesta obligació al cas que ens ocupa, resulta que l'aute d'aquest Tribunal Constitucional del 19 de gener del 2026 ha estat objecte de dues notificacions. La primera va tenir lloc el 28 de gener del 2026 (publicació al BOPA) i la segona, el 4 de febrer del mateix any (notificació personal).

En efecte, consta acreditat a les actuacions que la secretària general d'aquest Tribunal va prendre contacte telefònic (com en reiterades ocasions en el passat, on els recurrents actuaven personalment o com a advocats dels seus clients) amb el despatx professional dels recurrents, ambdós advocats en exercici al Principat, als efectes que es desplacessin a la seu del Tribunal per a la comunicació de l'aute de constant referència. La trucada telefònica va tenir lloc el 20 de gener del 2026, a les 09:48 h (la conversa entre la secretària general del Tribunal i una col·laboradora del bufet dels recurrents va durar 45 segons), és a dir, l'endemà de la reunió d'aquest Tribunal en què es va adoptar l'aute del 19 de gener del 2026. Les notificacions al Tribunal de Corts, al Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal es van efectuar mitjançant PSP.

Cal advertir que aquest és el procediment habitual de notificació d'aquest Tribunal: una vegada signades les resolucions judicials per part dels magistrats constitucionals, la Secretaria General procedeix immediatament a la seva comunicació a totes les parts involucrades (inclosos els tribunals i el Ministeri Fiscal), als efectes de preservar els principis d'igualtat d'armes (Tribunal Europeu dels Drets Humans, Avotinš c/ Letònia [GC], 2016, §119) i de seguretat jurídica, així com la transparència en la seva actuació. La setmana següent, les resolucions judicials són publicades al BOPA per regla general.

Doncs bé, malgrat el requeriment inequívoc adreçat als avui recurrents, ells mateixos reconeixen que no van comparèixer de seguida a la seu d'aquest Tribunal per recollir la resolució judicial. Sobre aquest particular, expliquen, en el seu recurs de súplica (folis 2 i 3), que van tenir coneixement extraprocessal de la inadmissió del seu recurs d'empara mitjançant unes "*informacions facilitades per un company de professió*" i unes "*publicacions periodístiques*" i que, davant aquesta informació, van optar deliberadament "*per no comparèixer (...) a fi de comprovar el desenvolupament de les garanties de notificació*" (*sic*).

Tot i que els recurrents es queixen de "*l'aparença de disfunció en la custòdia i circulació d'informació jurisdiccional*" (foli 19), es guarden, però, d'identificar la seva font d'informació i la data en què haurien tingut coneixement de la inadmissió a tràmit del seu recurs d'empara. Tampoc consta cap denúncia oficial de l'al·legada (i no provada) anomalia davant les autoritats competents, de manera que, a defecte d'investigació sobre allò succeït, res queda demostrat i totes les hipòtesis queden obertes. En qualsevol cas, el coneixement "*informal*" del contingut de l'aute controvertit no eximia als recurrents comparèixer davant la Secretaria General d'aquest Tribunal per a una notificació formal de la resolució esmentada. No es pot oblidar que ambdós recurrents són advocats experimentats en exercici i, per tant, cooperadors lleials dels òrgans jurisdiccionals (article 13.1 de la Llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra).

Quant a les "*publicacions periodístiques*" que esmenten, la primera és del 26 de gener del 2026, publicada al Diari d'Andorra, i coincideix amb una "*Nota de Premsa*" emesa pel bufet dels recurrents a la mateixa data, on discrepen subtilment amb els raonaments continguts en el nostre aute del 19 de gener. Novament, la publicació esmentada no constituïa cap impediment per comparèixer davant aquest Tribunal.

Sigui com sigui, arran de la manca de diligència dels recurrents (Tribunal Europeu dels Drets Humans, Zubac c/ Croàcia [GC], 2018, §93) i seguint la pràctica habitual, l'aute va ser publicat al BOPA -com ho exigeix l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional- el 28 de gener del 2026, data a partir de la qual va començar a córrer el termini per interposar el recurs de súplica, el qual s'esgotava el 4 de febrer següent. I no es pot fer altra cosa que constatar que el recurs de súplica no es va presentar fins a l'11 de febrer del 2026, és a dir, una setmana després del termini imperatiu i sense que els recurrents donessin cap mena de justificació seriosa.

És cert que la Sra. Adela Nieto Goicoechea va comparèixer a la seu d'aquest Tribunal durant la tarda del 4 de febrer per recollir l'aute de constant referència, però aquesta notificació personal no va interrompre o suspendre el termini imperatiu per interposar el recurs de súplica. I això per tres motius principals: 1) la publicació al BOPA constitueix una forma fefaent de notificació, un cop els intents de notificació personal han resultat infructuosos (Tribunal Europeu dels Drets Humans, Miholapa c/ Letònia, 2007, §§ 29 i 31); 2) l'abús de dret no pot generar cap avantatge jurídic al seu promotor; i, 3) els recurrents mateixos admeten, explícitament, en el seu recurs de súplica (foli 3) que: "*l'aute va ser objecte de publicació al BOPA, moment a partir del qual, aquesta part va poder accedir al text de la resolució per via oficial*". Per tant, si els recurrents van tenir accés a tot el contingut de l'aute litigiós del 28 de gener del 2026, com a molt tard, el termini per interposar el recurs va començar a córrer a comptar de l'endemà d'aquella data.

Atesa l'extemporaneïtat manifesta del recurs de súplica -sent però plenament respectat el dret a la defensa dels recurrents i sense apreciar-se cap mena d'error excusable per part seva- no escau admetre'l a tràmit. A l'ensems, la petició d'anonimització queda refusada per les mateixes raons indicades en l'aute del 19 de gener del 2026.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. Inadmetre a tràmit el recurs de súplica formulat pel Sr. Josep Antoni Silvestre Cánovas, actuant en nom i representació pròpia i de la Sra. Adela Nieto Goicoechea contra l'aute del Tribunal Constitucional del 19 de gener del 2026 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2025-102 i 103-RE.

2. Notificar aquest aute als recurrents, al Tribunal de Corts, a la Sala Penal del Tribunal Superior de

Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 18 de maig del 2026.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Jean-Yves Caullet — Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona — Magistrat